

en aldeles systematisk, absolut undtagelsesfri Ligning paa Jordværdien. Det ærede Medlem bevæger sig i sin Politik i store Spring. Forbeholdsretten er i Aar afløst eller omdannet. Den fremtræder ikke som en Ret til at tilbageholde et vist Kvantum i Forhold til Jordværdien. Det har vist sig i indeværende Aar, at denne Metode ikke kunde anvendes, naar Høsten ikke var normal. Derimod indføres den selvfølgeligelige Regel, at Jordbrugerens absolut nødvendige Kornbehov ikke maa berøves ham. Den er taget op fra Forhandlingerne her, fra det Madsen-Mygdalske Forslag og fra andre. Det er Forslaget om, at den, som ikke kan opfylde sin Leveringspligt paa Grund af Misvækst eller Uheld, skal kun levere, hvad han har ud over det til Saasæd og Hestefoder nødvendige.

Her vil jeg bemærke, at jeg forstaar ikke, hvorledes og hvorfor — hvis det ikke er i den Hensigt at skabe Uvillie — ærede Medlemmer kan tale om dette Lovforslag med Anvendelsen af Udtrykket „Kornbøder“. Der er ikke Tale om nogen Kornbøde i dette Lovforslag, ikke mere end i Landboforeningernes Forslag. Dette Lovforslag foreslaar i Realiteten det samme som Landboforeningernes. Landboforeningernes Forslag siger: Enhver skal levere det ham paalignede Kvantum, og hvis han ikke kan det, skal han købe Korn hos andre Landbrugere og afgive det, og han skal købe det til en Overpris, for hvilken der er sat en Grænse af 28 Kr., 5 Kr. over de 23. Dette Lovforslag gaar ud paa at fritage Landbrugeren for det Besvær, han, naar han ikke kan opfylde sin Leveringspligt, vil have ved at købe Kornet hos andre Landbrugere, og i Stedet overføre Indkøbspligten paa Staten, mod at den vedkommende Landbruger til Staten afgiver den Overpris, som han ellers skulde have betalt til andre. Staten træder ind som Mellemmand mellem Landbrugerne, besørger denne Virksomhed, fritager Landbrugeren for Besværet og paalægger ham ingen som helst Bøde, men siger blot, at han skal betale den samme Overpris, som Landboforeningerne selv har været med til at foreslaa. Derfor vil jeg haabe, at man vil undlade at tale om Straf eller Bøde i denne Forbindelse. Det er kun en af Landboforeningerne selv dragen Konsekvens af, at man overhovedet gaar til Ligning. Naar man gaar til Ligning, betyder det, at ens Ligningspligt skal opfyldes, og heraf drager Landboforeningerne den rigtige Konsekvens og det foreliggende Lovforslag den samme Konsekvens. Lovforslaget sætter blot en

anden og for Landbrugerne efter min Opfattelse behageligere og bedre Ordning i Stedet.

Om Anvendelsen af Kornet er der gjort nogle Bemærkninger, dog ikke mange. Det ærede Medlem fra Bjerre tilraadede angaaende Bestemmelsen i § 9 om Anvendelse af Byg og Malt til Brygning nogen Forsigtighed. Jeg er enig med det ærede Medlem. Jeg kan udmærket godt skærpe hans Udtalelse og sige, at der bør udvises megen Forsigtighed paa dette Omraade.

Med Hensyn til Kornets Anvendelse til Flæsk er der fremført af flere, at man nu sætter ca. 10 Gange Kornprisen, medens man tidligere har anset et mindre Beløb for rimeligt. Det var rimeligt, hvad Landbrugsudvalget nævned i Fjor, om jeg husker ret, at $7\frac{1}{2}$ Gange Kornprisen var tilstrækkeligt. Naar man i Aar foreslaar 9 eller 10 Gange Kornprisen — det kommer an paa, om man lægger 23 eller 25 Kr. til Grund for Beregningen —, er det paa Grund af de særegne Forhold, som har medført $\frac{1}{5}$ Slagtninger i Modsætning til tidligere, hvilket nødvendigvis medfører meget betydelige Omkostninger ved Slagtningerne. Produktionsomkostningerne ved Frembringelsen er alene paa Grund heraf i høj Grad forøgede i Forhold til, hvad de var for nogle Aar siden. Dernæst har Lovforslaget til Hensigt paa dette Omraade at søge at opretholde paa forskellig Vis Produktionen af netop det Kvantum Flæsk, som Landet har Brug for, hverken mere eller mindre. Det er sikkert en af de vanskeligste Opgaver, Landbruget vil blive stillet overfor i Aar: hverken at producere for lidt eller for meget. Jeg tvivler ikke om, at de dygtige Organisationer i Landbruget vil kunne klare denne Opgave, som vil være af Betydning ikke alene for vor Ernæring, men ogsaa for andre Landes Ernæring.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Kornets Anvendelse til Hestene udtalte det ærede Medlem fra Ærø, at Landbrugets Heste burde dog ikke have mindre end Byernes Heste. De Rationeringsregler, som for Øjeblikket gælder for Udleveringen af Statskorn, giver heller ikke Byheste mere end Landbrugsheste, de giver dem ikke gennemsnitlig mere, skønt de Heste, der her er Tale om, har Arbejde hver Dag og ikke har Græs at ty til i nogle Maaneder. Jeg forstaar ikke rigtig det ærede Medlems Udtalelse, men han sagde, at man burde maaske ikke dele Hestene i smaa og store. Jeg tror, det er rigtigt, hvad man fra Ernæringsraadets Side i saa Henseende har